

Sygn. akt V CZ 11/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa [...] Banku [...] S.A. w K.

przeciwko E. A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2016 r.,

zażalenia pozwanej na wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 r. Sąd Okręgowy w G. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 30 stycznia 2015 r., w sprawie z powództwa [...] Banku [...] Spółki Akcyjnej w K. przeciwko E. A., o zapłatę.

Orzeczenie zaskarżyła pozwana zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 380 k.p.c. Pozwana wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że celem takiego zażalenia jest poddanie pod kontrolę prawidłowości uchylenia przez sąd drugiej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego postępowania, co może nastąpić jedynie w wypadkach przewidzianych w art. 386 k.p.c. Taka konstrukcja oznacza, że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu zażalenia nie może oceniać stanowiska sądu drugiej instancji co do meritum sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CZ 26/13, niepubl.).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. W rozważanej sprawie taka sytuacja występuje. Sąd Rejonowy oddalił kluczowe wnioski dowodowe strony powodowej jako wniesione z uchybieniem art. 217 § 2 k.p.c., w konsekwencji oddalił powództwo, gdyż powód nie wykazał istnienia zobowiązania, wysokości jego roszczenia jak też podstawy odpowiedzialności pozwanej. Sąd Okręgowy przyjął odmienną ocenę prawną i uznał, że pominięcie dowodów przedstawionych przez powoda nastąpiło z naruszeniem art. 217 § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie aktualizuje potrzebę oceny żądania zgłoszonego w pozwie, zaś w tym zakresie Sąd Rejonowy zaniechał ustaleń faktycznych jak też nie

dokonał oceny prawnej. Tym samym, uchylenie wyroku Sądu Rejonowego na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. należy uznać za uzasadnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.

aw
db